

Ked' zmizne smiech

Ráno sa prebudím a chvíľu mi trvá sa zorientovať. Som v posteli u svojej svokry v Brne. Počujem nástožčivé pokyny syna, ktorý sa dožaduje materského mlieka a snaží sa mi dostať do otvoru v kojacom pyžame. „Koko!“ čoraz dôraznejšie žiada. Po dokojení sa odvalím bažiac po ďalšom spánku opäť na chrbát. Keď si chcem narovnať hlavu, niečo pukne a od pravej lopatky smerom k trapézu a pravému uchu ma pichne ostrá bolesť. Seklo ma v krku, o tom niet pochýb. Rozhodnem sa nateraz ignorovať opätovné volanie syna, dožadujúceho sa mojich prs. Ostatne, vo svojich dvoch rokoch sa takmer vždy zobudí hneď, ako sa rozhodnem vstať, má na to radar. Bud' ma prezradí to, keď sa snažím nepozorovane presunúť jeho končatiny položené na mojom tele alebo dáky iný pohyb či zvuk. Vstávam opatrne cez bok a musím si druhou rukou pridržať hlavu, aby som zmiernila bolesť. Syn chvíľu naštvane kope malými, tenkými, no prekvapivo silnými nohami do matrace. Potom sa šikovne zošuchne z postele, dobehne ma, chytí za stehno a nahlas plačlivo pokrikuje: „Malinké koko, posledné koko!“

Premýšľam, čo s kokom a hlavne s krkom. Ako zvládnem zajtrajšiu cestu na Slovensko za druhou babičkou, za mojimi rodičmi? Panebože, čo to zas je? Nechcem furt niečo riešiť. Nechcem mať pokazenú dovolenku. Cítim, ako vo mne vzlína premenštruačný splín a úspešne nachádza živnú pôdu. Vtom sa z vedľajšej izby vynorí rozstrapatený manžel: „Čo sa stalo? Si v poriadku?“ V tesnom závese ide starší syn, hneď zacíti moje rozrušenie a začne si cmúľať palec. Ovládne ma na chvíľu pocit, že nám všetko padá na hlavu ako domček z kariet. „Tak niekam zájdi, nechaj si to uvoľniť,“ prispeje radou manžel. Najradšej by som sa utápala v mizérii, ale uznávam, že bude lepšie nestrkať seknutý krk aj s hlavou do piesku. Po chvíli hľadania narazím na stránky istého maséra-lomítka-chiropraktika (našla som aj maséra-pomlčka-chiropraktika, ale mal menej recenzií) a s malou dušou volám. Vopred sa hanbím za trúfalú otázku. „Dobrý deň, čiste náhodou, neuvolnilo sa vám dnes nejaké miesto?“ Z rozhovoru vyplynie, že mám šťastie (alebo si to aspoň v tej chvíli myslím). Termín o jednej poobede nejaká pani zrušila, lebo dostala angínu.

O pár hodín už nastupujem som do miestnej električky, ktorej nik nepovie inak než šalina. Brnenská mestská hromadná doprava ma šokuje svojou pokrokovosťou. Môžem si kúpiť cestovný lístok bez toho, aby som niečo vytukávala na mobile v príslušnej aplikácii. Stačí priložiť k čítačke telefón, v ktorom mám uloženú platobnú kartu. Cítim sa ako v sci-fi a je to fajn. Je dusno, až ma dusí. Vydržím, hlavne krk držať v teple! Mám na ňom tenučký nákrčník z jemnej merino vlny, ktorý v desivom dusne hrá svoju rolu, ale neodvážim sa dať si ho dole. Kúpila som si minulé zimu detský, lebo všetky dospelácke mi boli príliš voľné, úplne lodžgali. Pre spolucestujúcich vyzerám nepochybne ako mimozemšťan, práve kvôli kombinácii neznesiteľného tepla a kúska zimného oblečenia.

Sledujem so záujmom ubiehajúce zastávky, na tej mojej opäť pípnem mobilom pri dverách šaliny a vystupujem. Je teplo, ale silný vietor mi hrnie vlasy do tváre. Nebrala som si okuliare, aby som ich pri masáži nemusela odkladať. Kontaktné šošovky ma štípu, lebo mi čosi nafúkalo do očí. Rozhliadam sa žmúriac okolo, aby som zistila, na ktorú stranu sa mám vydať. Fasády domov aj tabule s názvami ulíc sú špinavé od okolitej premávky. Konečne! Našla som správne číslo domu. Pozerám sa na hodinky a premýšľam, či som neprišla priskoro. Jasné, mám ešte dobrých dvadsať minút! Keď idem niekam bez detí, tak obvykle prichádzam s veľkým predstihom. Ak idem s nimi, väčšinou sa musím riadne snažiť, aby som vôbec prišla na čas. Zazvoním a keď sa ozve puknutie zámku, vchádzam dovnútra. Nie je to úplne klasická čakáreň.

Na stene visí obrovský portrét dieťaťa, celý v modrej farbe, magneticky príťažlivý. Z modrej tváre sa pozerajú žiarivé modré oči olemované dlhými modročiernymi mihalnicami. Na jeho čele je prilepený akýsi kamenný fialový amulet, ktorý plasticky z obrazu vyčnieva. Žeby ametyst? V rohu miestnosti je postavená socha Afrodity, opäť modrá, javí sa ako zafarbený sádrový odliatok. Odhaleného oblého boku blankytnej sochy bohyně sa takmer dotýka o niečo nižšia drevená socha Ježiša. Každý z nich má vedľa seba o stenu opretý zarámovaný obraz. Na oboch sú barokoví buclatí anjelici so zasneným pohľadom, ktorí si rukou podpierajú hlavu. V akej realite som sa to ocitla? Na stene naproti modrému dieťaťu je obraz Krista s jasnočerveným srdcom a pod ním Panna Mária. Na sklenenom konferenčnom stolíku miska s cukríkmi. Nie, nemám na ne chuť, sladké nejem.

Posadím sa. Stuhnutý krk mi však neumožňuje pohodlne sa po miestnosti rozhliadať v sede. Radšej sa postavím a postupne sa otáčam na všetky strany, aby som si dekorácie pozrela. Okrem plastových stoličiek, kam som si pred chvíľou sadla potom, čo sa ukázalo, že biely lacný gauč je primákký, je tu ešte jedna. Drevená a bohato vyrezávaná, pôsobí akoby mala svoj pôvod na nejakom zámku alebo v kostole. Pristúpim bližšie a zbadám lístok s ručne písaným pokynom – nesadať. Namôjveru čudná čakáreň.

Pravda, už dlho som sa nemodlila, prebehne mi hlavou. A zrazu sa modlím, aby ma krk už nebolel a my sme mohli pokračovať v ceste na Slovensko za druhou babičkou tak, ako máme naplánované. Z miestnosti, pred ktorou čakám, sa ozve tlmený výkrik. Neveštiť to nič dobré, prešľapujem na mieste a zvažujem potupný útek. Čo ma po tom, čo si pomyslia, idem. Ešte než sa odhodlám, vychádza z ordinácie pán, ktorý vyzerá, že si masáž pochvaľuje. Nervózne sa usmejem: „Tak čo, tvárite sa spokojne, asi vám pomohol.“ „Jáj, ja sem chodím pravidelne, je to fakt super!“ Trochu sa mi ul'aví, ale ozaj len trochu, lebo chlap je väčšia váha než ja a ktovie, či sú naše predstavy príjemnej masáže aspoň vzdialene podobné. Spozna dverí ordinácie sa teraz pre zmenu ozýva zvučný ženský smiech. Bolesť krku a naštvanie na celú situáciu vo mne priam podnecujú frustráciu. Ako si dovoľujú sa tam prihlúplu hihňať, keď vonku čaká človek, ktorému do smiechu mu rozhodne nie je!

„Podťe ďalej!“ vykukne na mňa ešte stále rozchichotaná žena v prikrátkej modrej uniforme, a preruší tak moje tiché vnútorné sopenie. Ukáže sa, že je asistentkou miestneho maséra a chiropraktika Vránu. Ten si s pokyvovaním bradou vypočuje pár slov o mojich obtiaľach. „Vyzlečte sa do pol tela a poloťte sa na lehátko. Leni, premasírovať. Má to na pravej strane. Hm, radšej príliš netlač, lebo by sa to mohlo aj zhoršiť, keď to má čerstvé. Idem naproti do cukrárne, vezmem ti niečo?“ Nič z toho mi odvahu nedodá a chvíľu znovu pochybujem, či som na správnom mieste a všetko nebude len strata času. Lenka masíruje štýlom, ktorý je aj na mňa príliš jemný, a to už je čo povedať. Šúcha mi rukami najprv jednu stranu chrbta, potom druhú, je to celé jalové. Prechádza ku krku a konečne aspoň trochu cítim, že sa mi začína chrbát zahrievať. Vrána sa vracia. Informuje Lenku, že si kúpil kávové zrnó, dvojzmyselne sa uchechtáva a súdiac podľa mľaskavého zvuku ho rovno zľupne. Nuž, takto si nepredstavujem svojho záchrancu.

Otvorím rezignovane oči a dívam sa pod seba cez otvor na tvár v masážnom lehátku. Počkať, počkať. **Dioptrií mám poťehnane, ale šošovky som si predsa nasadila. Ak ma zrak neklame, je priamo uprostred môjho výhľadu pripevnený obrázok svätej rodiny.** Jasné, všetko do všetkého zapadá. Ešte aj na stene vedľa lehátka som si všimla celú plejádu povešaných ruťencov a obraz Krista. Keby mi niekto čakáreň a ordináciu popisoval včera, asi by som sa musela smiať a nahlas pochybovať o Vránovej profesionalite. Na okolnostiach ale záleží.

„Tak podťme na to!“ zahlási masér Vrána a cítim, že teraz sa ma chopili rozdielne ruky. Počujem prapodivné zvuky, ktoré pod nimi vydáva moje telo. Sem-tam chrupnutie, puknutie, lupnutie. Keď som už solídne zmangľovaná v tejto polohe, mám si ľahnúť na chrbát. V panike ani nestihnem cítiť ostych, že sa na moje prsia díva ktosi cudzí. Kadejaké krkolonné rotovanie nôh, k tomu prazvláštne pohadzovanie mojou hlavou. Vari s ňou len nezačne žonglovať! „Prečo sa bránite? Všetci sa len bránia, to je hrozné, uvoľnite sa!“ Brániť sa ani nechcem, ale chvíľu trvá, než sa telo a hlava odovzdajú a spoločne sa dohodnú, že to, čo prebieha, je bezpečné. Nasleduje poloha v sede, Vrána sa chopí môjho trupu a rúk a všakovako mnou kníše.

Prostredie a výzdoba mi už ani zamak neprídu smiešne. Vnímam, ako sa mi uvoľňuje telo a pomaly aj myseľ. Pri platení mi z peňaženky vypadne obrázok Madony, ktorý mám z chrámu San Luca, týčiaceho sa na kopci nad talianskou Bolognou. Má už ohnuté a ošarpané roťky, ale obratom ho do peňaženky vraciam. Skoro som naň zabudla, vedť hotovosť takmer nepoužívam. Odchádzam s napraveným krkom. Ešte bolí, ale už nie je taký stuhnutý, že by som na pozretie do strany potrebovala otočiť celé telo. Chvíľu posedím v čakárni. Uvedomujem si, aká som bola strnulá zo stresu posledných dní. Dovoľujem si dýchať a príliš sa nenechať ovplyvniť myšlienkou na to, či zajtra zvládnem dlhú cestu autom. Lebo – ak aj nie, a vyrazíme o deň neskôr, čo sa v skutočnosti stane? Nič.

U chiropraktika sa Bohu nevysmievam. Ani keď idem na operáciu, keď je vojna, povodeň alebo hurikán. Keď som v úzkych. Keď zmizne smiech ako kus bielizne v sušičke. Ach, aká úľava, že na to

nie som sama. Aká úľava, že nie je všetko závislé na vrtkavom šťastí, ktoré si na niekoho sadne a na iného nie, alebo na náhode. Možno sa zase budem občas s malými modliť. Modré dieťa z obrazu sa pri odchode na mňa chápavo díva. Už takých ako ja videlo dosť.